

L'OIENT
Ignasi García Barba

PERSONATGES
HOME
VISITANT
DONA

Dues butaques encarades. Al mig, una tauleta amb un tauler d'escacs amb les peces de plata. Totes estan disposades per al joc. Ambdues butaques es troben a una distància considerable de la tauleta. En una d'elles hi seu el VISITANT. Al seu costat, una maleta que també pot semblar la funda d'un instrument musical. L'HOME, dempeus, observa el VISITANT amb atenció i mira el rellotge. Procura dissimular un cert nerviosisme.

HOME: Espero que la trobi còmoda. La vaig comprar expressament per a això, pensant en vostè. Bé, per a la persona que vingúes. Com pot comprendre, jo aleshores encara no sabia que seria... Li prego que si no la troba còmoda m'ho faci saber. Al final, això sí. Mentre dura la sessió li prego que no... bé, ja m'entén. Les normes són les normes. I no estaria gens bé que les ignoréssim de bon principi. Vostè pensaria que sóc una persona inestable i amb tota la raó. Si després de l'estona que he dedicat a establir de forma precisa i clara... perquè em sembla que ha estat prou clar, no li sembla? No, no em contesti. Era una pregunta retòrica. I encara que no ho hagués estat, ja sap el que ha de fer. O el que no ha de fer, per ser més exactes... Bé... On érem? Ah, sí! Deia que si tot just acabem d'establir les condicions a les quals estarem subjectes... Fixi's que dic "acabem", en primera persona del plural, però no és més que una redundància, una deferència cap a vostè, perquè al cap i a la fi sóc jo i només jo qui ha establert les regles del joc —que tampoc és un joc, entengui'm, només és una manera de parlar, una metàfora...— Bé... on érem? Ah, sí! El que li deia és que no estaria gens bé saltar-me les normes que jo mateix he establert de "bones a primeres" perquè... Com ho he fet anar això?... No, em sembla que no m'he expressat bé. Em sembla que he dit que jo havia establert unes normes "de bones a primeres", però no és el que volia dir exactament. Vostè es podria pensar que les normes me les he tret de la màniga en un tres i no res, com un mag que treu un conill d'un barret, i que haurien pogut ser aquestes com haurien pogut ser unes altres. Però aquesta impressió seria falsa. I tot per culpa d'un petit desordre sintàctic. Sort que me n'he adonat a temps! Si la gent donés a la morfosintaxi la importància que realment té, probablement hi hauria menys malentesos i s'evitarien moltes guerres i molts divorcis, no li sembla?... És veritat, no pot contestar-me.

Perdoni. Li asseguro que no tornarà a passar... Tot això, per què li deia? Ah, sí! El que jo volia dir realment és que "no estaria gens bé saltar-me 'de bones a primeres' les normes que jo mateix he confeccionat" i no... bé... i no allò altre. Capta la diferència? I dit això ja podem començar.

(Seu. Mira el rellotge. L'HOME va provant diverses posicions dins la butaca)

HOME: Jo la trobo còmoda. Quan l'he comprada ja m'ho ha semblat. He estat molt exigent, no es pensi. Amb aquestes coses sóc molt primmirat. El venedor volia enllestir-ho de pressa. M'ha fet seure un moment i em volia fer aixecar tot seguit. Deu ser d'aquells que tenen una comissió per cada venda. Però jo m'he fet portar un diari i m'he assegut ben bé un quart d'hora. Era el mínim indispensable per poder prendre la decisió adequada. I tingui en compte que aquest no ha estat l'únic model que he provat, no. M'hi he passat ben bé dues hores allà, abans de decidir-me. Però si tot i així no la troba prou còmoda ja sap el que ha de fer. Hem quedat que si a vostè no li agrada-va, la tornaria.

(Pausa. Es miren. Finalment L'HOME s'incorpora i es dirigeix al VISITANT en to confidencial)

Al venedor no li ha agradat gaire, això de poder tornar la butaca. De fet no és freqüent. No vull dir que no sigui freqüent que als venedors no els agradi la idea que un client torni un producte, entengui'm... bé, de fet sí que és freqüent, però el que jo volia dir és que no és gaire freqüent tornar una butaca si no té cap desperfecte. Sobretot després d'haver-la posat a prova amb la minuciositat amb què jo ho he fet. Però sap què passa? Que aquell individu està tramitant amb mi un crèdit a interès molt baix per canviar de cotxe i, és clar, no li convé dur-me la contrària en aquest assumpte. Almenys fins que li concedeixi el crèdit. I, ja se sap, la gent només et fa bona cara quan vol alguna cosa de tu. O més ben dit, quan la gent et fa bona cara és que vol alguna cosa de tu. En aquests casos la causa i l'efecte són intercanviables... o gairebé.

(S'acomoda a la butaca. Mira el rellotge. Pausa llarga)

HOME: Ehhh... És curiós que la gent vulgui canviar de cotxe amb tanta freqüència, no li sembla? Tinc un conegut que se'l canviava tan sovint que un bon dia, quan anava a agafar-lo, no va poder recordar com era.

(Pausa breu. Observa detingudament al VISITANT)

HOME: Bé, doncs ja sap a què em dedico. Segur que això el tranquil·litzarà pel que fa a la meva solvència, oi que sí? Ara podrà seure més relaxadament i parlar atenció sense neguitejar-se per la qüestió dels diners perquè, no ens enganyem, vostè no és pas aquí per amor a l'art, tot i que escoltar és un art,

això no és pot negar, vostè... Què estava dient? Ara no me'n recordo... Què punyeta estava dient?

VISITANT: Els diners.

HOME: Diners? Els diners, és clar! Deia que vostè és aquí pels diners i...
(Pausa breu) Però què ha fet? Hem quedat que vostè només escoltaria! Que potser no ho ha entès quan li deia?

(El VISITANT s'aixeca visiblement molest)

HOME: No, esperi, no m'interpreti malament, el que passa és que aquesta situació no l'havia previst i ara estic una mica desconcertat. Li agraeixo que hagi tingut l'amabilitat d'ajudar-me a no perdre el fil, és una garantia que m'escolta amb interès i que no seu aquí com un estaquirot, però... no torni a parlar sense el meu permís, si us plau.

(El VISITANT dubta. Finalment torna a seure)

HOME: Gràcies. No se'n penedirà. Sap què? Ho hem de celebrar. Crec que he tingut sort, sí senyor! Molta sort. De tota la gent que hauria pogut trucar a la meua porta ha estat vostè, precisament vostè, qui ha estat elegit finalment pel destí. I vostè també ha tingut molta sort, per què negar-ho? Vull dir que l'anunci hauria pogut ser una enganyifa o una broma de mal gust. Però no, ja veu que no, no solament és una realitat, sinó que, a més, com ha pogut comprovar, estic disposat a compensar generosament els seus serveis, cosa que no tothom podria permetre's. Però la meua situació em permet tenir accés a una sèrie de privilegis que no es pot permetre qualsevol mort de gana... què sé jo... un trompetista de jazz, per exemple.

(El VISITANT s'aixeca visiblement ofès)

VISITANT: Escolti...

HOME: Però què fa?

VISITANT: Una mica de respecte, eh?

HOME: Què vol dir?

VISITANT: Què té contra els músics?

HOME: Jo?

(Pausa tensa)

HOME: Que potser és...? (El VISITANT no respon) Perdoni, no tenia la intenció d'ofendre'!

VISITANT: Doncs ho ha fet!

HOME: No tornarà a passar, li prometo que no tornarà a passar. Segui, si us plau.

(Pausa. Finalment el VISITANT torna a seure)

VISITANT: Però cap al·lusió a la trompeta!

HOME: No, no, és clar.

VISITANT: Ni al jazz!

HOME: És clar, és clar, cap ni una.

(El VISITANT torna a adoptar l'actitud d'escolltar atentament. L'HOME roman dret. Mira el rellotge. Pausa)

HOME: Em sap molt de greu, de debò... Si jo hagués sabut que vostè... No he tingut intenció d'ofendre'l, de debò... He posat l'exemple del... bé, l'exemple que he posat, com n'hagués pogut posar qualsevol altre. A mi també m'agrada molt, la música. Beethoven i tot això. Sap que Beethoven era tan sord que es va passar els darrers anys de la seva vida pensant que era pintor? (*Riu. Es torna a posar seriós en veure que al VISITANT no li ha fet gràcia*) Ehhh... Potser això no hauria passat si abans de començar haguéssim intimat una mica. No m'interpreti malament. Quan dic "intimar" vull dir coneixe'ns millor. Coneixe'ns en el sentit que tothom entén, no pas en el sentit bíblic, és clar... Ja sap què vull dir... Coneix la Bíblia, oi? (*El VISITANT no respon*) La Bíblia; suposo que sap de què li parlo?

VISITANT: Puc parlar?

HOME: Bé... després dels incidents que ens han obligat a prescindir, en certa manera, de les normes durant uns instants, he pensat que seria bo fer més flexible aquesta conversa. M'agradaria que ho interpretés com un gest de bona voluntat per compensar tot el que acaba de passar.

VISITANT: Així, què? Puc parlar o no?

HOME: Sí, és clar. Digui, ha llegit la Bíblia?

VISITANT: No.

HOME: De debò?

VISITANT: No.

HOME: Què vol dir exactament, aquest no? Que no és veritat que no l'hagi llegit o que no l'ha llegit?

VISITANT: Doncs... que no l'he llegit.

HOME: No sap el que es perd. És un llibre molt entretingut. Però els numers que hi posen al final de cada paràgraf són una mica empipadors. Desconcentren el lector. És una llàstima que no l'hagi llegit. Hauríem pogut tenir una llarga conversa sobre aquest punt. Tot això, per què ho deia? (*El VISITANT es prepara per parlar*) No... no cal, no cal. Vull veure si sóc capaç de trobar el fil jo sol. A veure... la Bíblia... sentit bíblic... Sentit bíblic? Ah, sí! Parlava de "conèixer" en el sentit "d'intimar". D'intimar... molt. No sé si m'entén. Li deia que aquesta no era la meva intenció, això mateix! No, en aquest aspecte les meves tendències són clares, sempre han estat clares i tinc la intenció que sempre ho siguin. La meva dona li podria confirmar. Ella... Merda!

(Pausa. Finalment l'HOME es dirigeix lentament a la butaca i seu visiblement abatut. El VISITANT s'aixeca)

VISITANT: Està bé?

HOME: Què?

VISITANT *(apropant-se a l'HOME)*: Està bé?

(Pausa molt breu. L'HOME observa detingudament el VISITANT)

HOME: És casat vostè?

VISITANT: Perdoni?

HOME: És casat o no?

VISITANT: No.

(Pausa. L'HOME l'observa amb satisfacció)

HOME: Realment he tingut sort. Molta sort. *(S'aixeca, li passa un braç per darrere les espatlles al VISITANT i l'acompanya amistosament fins a la butaca)* De tota la gent que hauria pogut trucar a la meua porta ha estat precisament vostè qui ha estat elegit finalment pel destí. Però segueix, si us plau, posi's còmode. *(El VISITANT seu)* Vol prendre alguna cosa? Tinc un moble bar molt ben assortit. I gots especials per a cada beguda. M'agrada estar ben preparat. En això sóc una mica com els japonesos.

VISITANT: Els japonesos?

HOME: Ells sí que saben què és tenir cura de les visites! Ha sentit parlar de la cerimònia del te? En fan tot un ritual, de prendre te. I tenen un recipient especial per servir-lo. Et fan sentir realment bé. Acollit, respectat... fins i tot estimat. Ha estat mai al Japó?

VISITANT: No.

HOME: Ha de ser un país interessant. Llàstima dels terratrèmols.

(Mira el rellotge. Pausa breu)

HOME: Què hi estic fent, aquí dret?

VISITANT: Parlava de la seva dona.

HOME: Què?

VISITANT: Deia que em podria confirmar les seves tendències. Però li asseguro que no cal.

HOME *(irritat)*: Hi ha moltes dones que podrien confirmar les meves tendències! He estat un home de món, jo. De fet encara ho sóc. No l'enganyo pas. *(Busca a les butxaques i treu una agenda. La fulleja)* Miri, veu? *(Li mostra l'agenda)* Hi ha més noms de dones que no pas d'homes. Aquesta encara em truca, si volgués podria concertar una cita amb ella, però és molt avorrida, només sap parlar de música.

VISITANT *(aixecant-se)*: Escolti!

HOME: Perdoni, no volia ofendre'l. Però ha de reconèixer que una persona que parla durant hores i hores d'un mateix tema, per molt interessant que sigui, sense deixar que intervinguin els altres en la conversa, s'acaba fent pesada, no li sembla?

VISITANT: Sí.

HOME: Segui, si us plau.

(El VISITANT seu)

HOME: Li agraden els escacs?

VISITANT: Què?

HOME: Veig que els observa amb insistència. Li agraden?

VISITANT: Els escacs?

HOME: Sí.

VISITANT: Mirava les peces. Són curioses.

HOME: Curioses? Només curioses? Són peces úniques!

VISITANT: De debò?

HOME: I són valuosíssimes.

VISITANT: Ja m'ho semblava.

HOME: Com diu?

VISITANT: Què?

HOME: Deia alguna cosa de les peces?

VISITANT: Deia... que són molt boniques. Deuen costar una fortuna.

HOME: Què li ho fa pensar?

VISITANT: No ho sé... semblen de plata.

HOME: De plata! Si només fos això, rail! Vaig adquirir el joc complet en una subhasta. Era propietat d'un aristòcrata arruïnat, com gairebé tots.

VISITANT: Puc agafar-ne una?

HOME: Què?

VISITANT: M'agradaria veure'n una de prop.

(Es miren. Pausa breu)

HOME: Molt bé, agafi'n una. Però vagi amb compte, eh? *(El VISITANT n'agafa una i l'observa amb molt d'interès)* L'aristocràcia! Hauria de figurar a un catàleg d'espècies en extinció, al costat de les aranyes australianes. Sap que a Austràlia hi ha una espècie d'aranyes en extinció? Ara no me'n recordo com se diu. Són grans i peludes com les taràntules però no són perilloses. Gens ni mica. O és a Nova Zelanda? No hi fa res, tot cau més o menys pel mateix lloc. La qüestió és que qualsevol que les veiés s'enduria un espant de mort. Però no són verinoses ni res de tot això. Elles van fent la seva vida i no molesten ningú. Com punyeta es diuen?

VISITANT *(deixant la peça al tauler)*: Hi juga?

HOME: Què?

VISITANT: Hi juga partides, en aquest tauler?

HOME: El tauler? No... en aquest, no. Per jugar... en tinc un altre.

VISITANT: És una llàstima. Podria convidar algun veí i, amb aquesta excusa, deixar-lo espatarrat davant d'una meravella com aquesta.

HOME: Vostè creu?

VISITANT: Els seus veïns saben jugar a escacs?

HOME: Els meus veïns?

VISITANT: Sí.

HOME: No tinc veïns.

(Pausa molt breu)

VISITANT: Ah, no?

HOME: Això és un edifici de despatxos. Aquest és l'únic pis destinat a vivenda.

VISITANT: Sempre pot trucar a un despatx i convidar algú a fer una partide-ta a l'hora de descans.

HOME: Potser sí. Però quan torno de la feina tothom ha marxat.

VISITANT: Ah, sí? Deu ser molt avorrit, oi?

HOME: No. No necessito veïns per distreure'm.

VISITANT: Ni per jugar als escacs.

(Pausa)

VISITANT: Trigarà gaire la seva dona?

HOME: No torni a esmentar la meva dona! Ha estat culpa meva, ja ho sé, no pretenia avorrir-lo parlant del meu estat civil, de fet no sé com punyeta ha pogut sortir el tema. Li prego que no torni a parlar-ne.

(Seu a la seva butaca. El VISITANT l'imita. L'HOME mira el rellotge. Pausa)

HOME: Vostè és músic, oi?

VISITANT: Doncs... sí. Sí, sóc músic.

HOME: Ja m'ho semblava. Tinc una mena d'intuïció, jo, per a aquestes coses. Perquè el fet que no li agradi que es parli malament de la música no vol dir necessàriament que sigui músic. Podria ser un melòman o un historiador de l'art o un professor de solfeig o un venedor de pianos o fins i tot un programador de concerts, per posar només alguns exemples. Però vostè té alguna cosa especial a la mirada que em diu que és una persona creativa...

VISITANT: Ah, sí?

HOME: ... un intèrpret sensible que vibra amb cada nota que surt del seu instrument...

VISITANT: De debò?

HOME: ... que comunica a cada un dels seus dits el goig d'interpretar els sentiments sublims que s'amaguen dins d'una partitura...

VISITANT: Vostè creu?

HOME: Quin instrument toca, si es pot saber?

VISITANT: La trompeta.

HOME: La trompeta. Ha de ser difícil, oi?

VISITANT: Home...

HOME: No cal que es tregui mèrit. Segur que ha de ser difícil. Primer cal saber fer-la sonar, m'imagino. I tinc entès que no es tracta només de bufar, no. És molt més que això. És tota una tècnica, oi?

VISITANT: Doncs sí...

HOME: És realment admirable. Trompetista de jazz.

VISITANT: Com ho sap?

HOME: De totes les persones que haurien pogut trucar a la meva porta, ha estat precisament vostè: una persona creativa. Un trompetista de jazz.

VISITANT: Però com ho sap, que toco jazz?

HOME: Ho ha dit abans.

VISITANT: Ah, sí?

HOME: I potser la duu dins la maleta.

VISITANT: La maleta?

HOME: És realment admirable. Dur-la sempre al damunt com si es tractés d'una extremitat més, d'un òrgan inseparable de la resta del cos. Una perfecta simbiosi.

VISITANT: Una què?

HOME: Una perfecta simbiosi entre la carn i el metall en forma de maleta.

VISITANT: Vostè creu?

HOME: Sap? Conec un client que m'ha demanat un crèdit fa poc per ampliar el seu local. Té un club nocturn on es veu que de tant en tant munta algun espectacle. Ara hi porta un mag, ara un pianista... una vegada fins i tot hi va portar una ballarina de la dansa del ventre que, per cert, no estava gens malament. Tenia uns bons malucs i un bon parell de... Bé, això és el que m'han dit... On érem? Ah, sí! Em va demanar un crèdit però encara no li he concedit. Si vol li podria insinuar que el tingués en compte per a unes quantes sessions. Amb aquestes circumstàncies és gairebé segur que acceptaria...

VISITANT: De debò?

HOME: Li asseguro que un trompetista de jazz seria molt adient a l'ambient que es respira en aquell... local. Toca en algun grup?

VISITANT: Doncs...

HOME: Si es presentés allà per tocar en grup encara seria millor. Un trompetista, acompanyat d'un piano i un violoncel...

VISITANT: Un contrabaix.

HOME: Un contrabaix? Molt bé: una trompeta, un piano, un violoncel i un contrabaix.

VISITANT: No. Sense violoncel.

HOME: Ah, no? No ho hauria dit mai. Perdoni, ja li he dit que de música no n'entenc gaire. Però, com pot veure, les meves intencions són bones.

VISITANT: Li agraeixo molt.

HOME: No cal que faci compliments.

VISITANT: Li agraeixo molt, de debò. No esperava que ningú fes això per mi.
HOME: No té importància.

(S'aixeca, treu d'una butxaca un bolígraf i un bloc de notes, apunta alguna cosa i l'hi mostra al VISITANT sense donar-l'hi)

HOME: Aquí té l'adreça i el nom del propietari *(Deixa la nota damunt la tauleta d'escacs)*. Vostè beu xampany?

VISITANT: Xampany?

HOME: ... o cava... o com li vulgui dir. En beu? Crec que serà una bona manera de celebrar l'inici... de la nostra amistat.

(Inicia una sortida per la dreta)

VISITANT *(agafant la nota)*: Puc dir-li que vinc de part seva?

HOME *(aturant-se)*: Com diu?

VISITANT: Al seu client... Bé, al propietari del local. Si li dic que vinc de part seva tot serà més fàcil.

(Pausa breu)

HOME: Bé... Serà millor que no ho faci... A ell no li agraden gaire les confiances amb desconeguts. Jo... ja li explicaré el seu cas. No pateixi. Tot anirà bé... Però sobretot no li esmenti res de l'assumpte... Li molestaria, oi que m'entén?

VISITANT: Perfectament.

(El VISITANT deixa la targeta damunt la tauleta. L'HOME l'observa uns instants, mira el rellotge i surt per la dreta. Pausa. El VISITANT mira la maleta, s'aixeca i comença a taral·lejar, visiblement satisfet. Observa els escacs amb atenció, agafa una peça i l'examina. Mira cap a la dreta, en la mateixa direcció per on ha sortit l'HOME. Obre la maleta i deixa caure la peça d'escacs dins. La tanca i torna a seure a la seva butaca. Pausa. Al cap d'uns moments s'aixeca una altra vegada i agafa la nota que ha deixat damunt la tauleta. L'observa. La torna a deixar damunt la tauleta. A continuació mira la maleta i després torna a mirar cap a la dreta. Dubta. Finalment obre la maleta —sense mostrar-ne l'interior al públic—, treu la peça d'escacs i tanca la maleta sense passar el pestell. Se sent soroll d'una porta que es tanca i entra per l'esquerra la DONA, just en el moment que el VISITANT està col·locant la peça al seu lloc dins del tauler)

DONA: Qui és vostè?

VISITANT: Jo?

DONA: Sí, vostè. Què hi fa, aquí?

VISITANT: El seu marit m'ha contractat per...

DONA: L'ha contractat?

VISITANT: Sí.

DONA: Aquest home em farà tornar boja.

VISITANT: Perdoni, però jo...

DONA: On és?

VISITANT: Qui?

DONA: El meu marit. Qui ha de ser, si no ? On és?

VISITANT: Doncs...

(Entra per la dreta l'HOME portant dues copes de cava)

HOME: Ara brindarem per... *(Veu a la DONA)* Ja ets aquí?

DONA: Sí.

HOME: Ha... ha anat bé la feina?

DONA: Quina feina?

HOME: Doncs... la feina. Quina feina ha de ser?

DONA: Sí, ha anat bé.

HOME: Et queda bé això que t'han fet a la perruqueria.

DONA: No he anat a la perruqueria.

HOME: Ah, no?

DONA: Hi havia massa cua.

HOME: Ja...

(Pausa llarga. L'HOME i la DONA es miren)

HOME: Vols dir que no has anat a la perruqueria?

DONA: Ja t'he dit que no.

(Pausa breu)

DONA *(per al VISITANT)*: Qui és?

HOME: Què?

DONA: Què hi fa aquí, aquest home?

HOME: Qui?

DONA: Qui vols que sigui? Ell!

HOME: Ah... ell.

DONA: Sí.

HOME: Doncs...

DONA: Per què és aquí?

HOME: Mira, et presento el senyor...

DONA: Tant me fa com se diu.

VISITANT: De fet jo...

HOME: Però no volies saber qui era?

DONA: Vull saber què hi fa aquí.

VISITANT: De fet el seu marit...

HOME: Com sap que sóc el seu marit?

VISITANT: Què vol dir?

HOME: Què li fa pensar que aquesta senyora i jo estem casats?

VISITANT: Ah, no ho estan? No, si a mi no em fa res, eh? Cadascú s'organitza la vida com pot. A mi sí que...

DONA: Insinua que el meu marit i jo mantenim relacions extramatrimonials?

VISITANT: Jo? No!

HOME: El que volia dir és que és molt agosarat suposar, pel simple fet que una dona entra a casa meva, que forçosament ha de ser la "meva" dona.

DONA: Què t'empatolles tu, ara?

VISITANT: Ah, no és el seu marit?

DONA: És clar que l'és. Per desgràcia.

HOME: Què vols dir?

DONA: Em pots explicar d'una vegada què hi fa aquí aquest home?

HOME: Què has volgut dir amb això de "per desgràcia"?

DONA: Si no m'ho dius quan digui tres... cridaré!!

HOME: Què dius?

DONA: El que has sentit.

(Pausa breu)

HOME: Per mi com si cantes una ària.

DONA: Un...

HOME: No seràs capaç.

DONA: Dos...

HOME: Et sentiran els veïns.

VISITANT: Però no ha dit que...?

DONA: Tres!

(La DONA obre la boca per cridar. L'HOME la hi tapa ràpidament amb la mà)

HOME: Es pot saber què et passa?

DONA: Digues qui és d'una vegada.

HOME: Està bé, està bé, no cal que et posis així.

(La DONA es tranquil·litza. Pausa molt breu)

HOME: Doncs... bé... ell... Ell és l'inspector del gas.

DONA: L'inspector del gas?

VISITANT (a l'HOME): Escolti, jo...

DONA: Aquesta sí que és bona. L'inspector del gas!

HOME: Ha vingut a veure el comptador.

VISITANT (a l'HOME): La veritat és que jo ja...

DONA: El comptador, eh?

HOME: Sí, el comptador.

DONA: I li ha semblat bonic?

HOME: Què vols dir?

VISITANT: La seva dona ja sap...

DONA: No dius que l'ha vingut a veure? Doncs pregunto si l'hi ha semblat bonic.

HOME: Ha vingut a fer la lectura. *(Al VISITANT)* Oi que sí?

VISITANT: La veritat és que jo ja li he dit a la seva dona...

DONA: I per haver vingut a fer la lectura el convides a xampany?

HOME: Xampany?

DONA: Sí, perquè això que portes és xampany, per si no te n'havies adonat.

HOME: Sí que me n'havia adonat.

DONA: I bé?

VISITANT: No cal que s'hi escarrassi. Ja ho sap tot.

HOME: Què vol dir?

VISITANT: Que li he dit.

HOME: Li ha dit?

VISITANT: Sí.

(Pausa molt breu)

HOME: Que... ha vingut a fer la lectura del comptador?

DONA: No.

HOME: No?

VISITANT: No.

(Pausa)

HOME *(al VISITANT)*: Em pensava que podia confiar en vostè! Li obro la porta de casa meva, el convido a xampany i és així com m'ho paga?

VISITANT *(agafant la maleta i iniciant una sortida per l'esquerra)*: Serà millor que me'n vagi.

DONA: Això ja m'agrada més.

HOME *(barrant-li el pas)*: De cap manera! Tant si li agrada com si no, vostè es queda. Recordi que és el meu convidat. I si no li agrada ser el meu convidat no obliidi que està treballant per a mi i que encara no li he dit que se'n vagi. *(Mentre l'HOME parla ha fet recular el VISITANT cap enrere fins topar amb la butaca)* Segui! *(El VISITANT, més que seure, cau a la butaca)* I ara brindarem! *(Li endinya la copa de xampany)*

DONA: Així que l'has contractat.

HOME: Sí, què passa?

DONA: Al final has fet el que t'ha donat la gana. No t'importa que anem justos de diners, ni que tinguem deutes, ni que ens embarguin els mobles...

VISITANT: Els embarguen els mobles?

HOME: Volia...

DONA: Vols! Tu sempre vols! No estàs mai content! Sempre he d'acabar fent el que tu vols! Jo no compto per res. Ja m'ho deien les meves amigues: "No

t'enredis amb ell o acabaràs malament del cap".

HOME: Prou!

(Pausa)

DONA: Dignes, què és el que vols ara, eh? Què és el que vols?

HOME: Vull parlar...

DONA: Parlar? Vols parlar? Ja em tens a mi per parlar. No sé per què has d'anar a buscar estranys i portar-los a casa per explicar-los la vida. Et refies massa de la gent. Aquest home podria ser un lladregot qualsevol, és que no te n'adones?

VISITANT: Què vol dir?

DONA: Gastar-te els diners parlant amb un desconegut! Però, és clar, el senyor vol parlar i això és el més important.

HOME: Vull parlar i que m'escoltin.

DONA: Que t'escoltin?

HOME: Sí.

DONA: Jo t'escolto.

HOME: No és veritat.

DONA: Que no és veritat? Sí que t'escolto. Però què és el que vols, després de tantes hores de feina?

HOME: Tu no...

DONA: Quina cara vols que faci sabent el que m'espera aquí...

HOME: Però què et passa?

DONA: ... i no estant precisament d'humor per a segons què? Així que no esperis que entri aquí amb un somriure d'orella a orella. Però escoltar-te, sí que t'escolto. Almenys ho provo.

(Pausa. Es miren. Finalment l'HOME es dirigeix al VISITANT)

HOME *(mostrant-li els escacs)*: Sap jugar?

VISITANT: Què?

HOME: Juga als escacs?

VISITANT: Als escacs?

DONA: Es pot saber què fas?

HOME: Convido aquest senyor a jugar una partida d'escacs.

DONA: D'escacs?

HOME: Sí, d'escacs!... Acosti's, acosti's!

VISITANT: Jugarem aquí?

HOME: Sí.

VISITANT: En aquest tauler?

HOME: Per què no?

(El VISITANT s'aixeca. Observa la butaca i la copa que duu a la mà. Dubta)

VISITANT (*oferint-li la copa a la DONA*): Li fa res?

(*La DONA agafa la copa de mala gana. Mentrestant l'HOME ha agafat la seva butaca i l'ha apropiat a la taula. El VISITANT fa el mateix amb la seva butaca. Torna a buscar la copa però la DONA la hi aparta. Dubta. Finalment es dirigeix a la butaca i seu*)

HOME: I la copa?

VISITANT: Què?

HOME: On és la seva copa de cava?

VISITANT: La té ella.

HOME: Ella?

VISITANT: Però no cal que...

HOME: Vols tornar-li la copa en aquest senyor?

VISITANT: Li he dit que no calia.

HOME: Vos fer el fotut favor de tornar-li la copa?

(*Pausa. Finalment la DONA es dirigeix lentament cap a la taula. El VISITANT estira la mà per agafar la copa però la DONA la deixa damunt la tauleta*)

VISITANT: Gràcies.

DONA (*a l'HOME*): Així, no se'n va?

HOME: No.

DONA: Entesos.

(*La DONA es posa darrere la tauleta, entre ambdós jugadors. L'HOME es concentra en el joc. El VISITANT prova de fer el mateix. Pausa*)

HOME: Es pot saber què fas plantada aquí com un estaquirot?

DONA: Miro com fas el ridícul.

HOME: Què vols dir?

DONA (*al VISITANT*): No sap jugar als escacs.

VISITANT: Ah, no?

HOME: És clar que en sé. (*Mou una peça*) Li toca a vostè.

(*El VISITANT observa la jugada*)

VISITANT (*per a si mateix*): La típica sortida.

HOME: Com diu?

VISITANT: Què?

DONA: Ho veu? Ja li deia jo.

HOME: Tot just som al començament.

(*Juguen en silenci. De sobte la DONA descobreix la nota que hi ha damunt la tauleta*)

DONA (*agafant la nota sense llegir-la*): Què és això?
HOME: És un obsequi que li he fet al meu convidat.
DONA: De debò?
HOME: Vols deixar-ho al seu lloc?
DONA: De manera que no només li pagues, sinó que, a més, li fas regals.
HOME (*al VISITANT*): A qui li toca?
VISITANT: A vostè.
HOME (*agafant una peça del contrari*): Bufada per no matar.
VISITANT: No jugàvem als escacs?
HOME: Què vol dir?
DONA: Als escacs no es bufen les fitxes. Si li dóna la gana mata i, si no, no.
(*Al VISITANT*) Ho veu? No sap jugar.
HOME: És clar que en sé.
DONA: Però estaves jugant a dames. (*Al VISITANT*) Oi que sí?
VISITANT: Sí.
HOME (*al VISITANT*): De debò?
VISITANT: Jugava a dames.

(*Pausa breu*)

HOME: Aquesta dona em fa posar nerviós! Al final ja no sé ni a què estic jugant! Potser serà millor que ho deixem córrer.
DONA: Per què? Ara que ja està tot aclarit i sabem que hi ha hagut un malentès, podeu tornar a començar. (*Al VISITANT*) No li sembla?
VISITANT: Doncs...
DONA: No li ve de gust fer una partideta? Fixi's quines peces. Són de col·leccionista. No sempre es pot jugar als escacs en un tauler com aquest.
VISITANT: Ja ho sé.
DONA: Què me'n diu?
VISITANT: Si a ell li ve de gust, per mi...

(*Ambdós miren l'HOME*)

DONA: Et ve de gust, amor meu?

(*Pausa. Finalment l'HOME s'aixeca lentament*)

HOME: No. Em sembla que no.
VISITANT: Si vol juguem a dames.
HOME: No vull jugar a res! (*A la DONA*) I tu fes el favor de deixar la nota damunt la taula.
DONA: Tingui. El seu... regal.

(*El VISITANT agafa la nota i se la guarda*)

VISITANT (*a l'HOME*): Ha estat molt amable oferint-me aquesta feina.

DONA: Una feina?

HOME: El seu marit m'ha ofert una feina.

DONA: De debò?

VISITANT: Al local d'un client seu.

DONA: Al local d'un client?

VISITANT: No em pensava que encara quedés gent així. Ell no em coneix de res...

DONA: I en aquesta nota hi ha l'adreça?

VISITANT: Sí.

DONA: Em permet veure-la?

(*El VISITANT dubta uns instants*)

VISITANT: És clar. (*Treu la nota de la butxaca i la dóna a la DONA. Mentrestant parla*) Sóc músic. Bé, de fet ara no m'hi dedico, a la música. És molt difícil viure d'això. Ho vaig provar durant un temps però al final ho vaig haver de deixar córrer. M'he hagut d'espabilar fent... altres coses. I potser ara, gràcies al seu marit...

DONA (*a l'HOME, després de llegir la nota*): Et penses que ets molt graciós?

VISITANT: Què vol dir?

(*Pausa breu. La DONA passeja nerviosament d'un cantó a l'altre*)

VISITANT: Què passa?

HOME (*al VISITANT*): Miri, serà millor que se'n vagi.

VISITANT: Per què?

HOME: No tinc ganes de continuar. La meva dona ho ha esguerrat tot.

DONA: Per què se n'ha d'anar?

(*Pausa*)

HOME: Vols que es quedi?

DONA: Per què no?

HOME: Però...

DONA: Després de tot el que has fet per ell, seria una descortesia.

(*Pausa breu*)

HOME (*al VISITANT*): Li pagaré el que havíem acordat. Si es queda, després ella m'ho tirarà a la cara una bona temporada. És així, ella, sembla que tingui moltes ganes que vostè es quedi però de fet l'única cosa que vol és... fer-me la punyeta. (*A la DONA*) Oi que és això?

(*La DONA no respon*)

VISITANT (*a la DONA*): No hi té res a dir?

DONA (*oferint-li la copa*): No vol brindar amb nosaltres?

HOME: No. No vol brindar.

VISITANT: Per què no?

HOME: Serà millor que se'n vagi.

VISITANT: No l'acabo d'entendre, sap? Primer es baralla amb la seva dona perquè em quedi i ara, de cop i volta, em vol fotre fora.

DONA: És que el meu... marit no sap ben bé què vol.

VISITANT (*a la DONA*): De debò? No em digui! El mateix podria dir de vostè. Primer fa tot el que pot perquè foti el camp i ara, de cop i volta... Què cony està passant?

(*Pausa*)

HOME: No passa res.

VISITANT: I vol que m'ho cregui?

HOME: Li dic que no passa res.

DONA: És veritat. L'únic que passa és que normalment les visites que el meu marit porta a casa no m'agraden gens. En canvi vostè... m'agrada.

VISITANT: Ah, sí?

DONA: És agradable.

VISITANT: Vaja, vaja!

HOME: No diguis bajanades!

DONA: M'agrada. I a més a més és músic. Ho trobo molt seductor.

HOME: Prou!

VISITANT: Tant li molesta que pugui resultar-li interessant a la seva dona?

HOME: Vostè no ho entén.

VISITANT: Em sembla que sí que acceptaré aquesta copa de xampany (*li agafa la copa a la DONA*). Brindem?

DONA (*agafant la copa*): Naturalment.

VISITANT (*a l'HOME*): No vol brindar amb nosaltres?

HOME (*treient uns bitllets de la seva cartera i oferint-los al VISITANT*): Tingui. És més del que havíem acordat. Però ara marxi.

(*El VISITANT es guarda els diners*)

VISITANT: Primer em beuré el xampany.

HOME (*a la DONA*): Què és el que vols, eh? Digues! Què és el que vols?

DONA: Continuar.

VISITANT: Això mateix: continuem.

HOME: Jo no vull continuar.

DONA: No t'excita tant el risc? Això és el que dius sempre. Per què no vas a buscar una copa i brindes amb nosaltres?

HOME: No vull brindar! Acabem el joc d'una vegada!

VISITANT: El joc?

(Pausa breu)

VISITANT: Quin joc?

(Pausa llarga)

VISITANT: De manera que era això.

DONA *(a l'HOME)*: No tens pebrots!

HOME: Ha estat culpa teva.

VISITANT: Un joc.

HOME *(a la DONA)*: Per què no has deixat que se n'anés?

VISITANT: I no deu haver-hi cap local, ni cap client, ni res de res... *(Silenci)*

Els felicito. M'ho he empassat tot com un passarell.

HOME: Per què no se n'ha anat quan ha tingut l'ocasió? Hauria pogut tenir la decència de fotre el camp quan li he donat els diners.

VISITANT: I sortir corrent a trobar el seu amic per demanar-li una feina?

HOME: Torni'm els diners.

VISITANT: Ni s'ho pensi.

HOME: És més del que havíem acordat.

VISITANT: És possible.

HOME: Vol que truqui a la policia?

VISITANT: Vol que li faci una cara nova?

(La DONAriu)

HOME: T'ho deus estar passant d'allò més bé, oi?

DONA: Pots comptar!

HOME: Sap? Aquest local sí que existeix. El que passa és que a l'amo no el conec gaire. A qui conec és a una de les... cambreres, si vol dir-ho així. Però hi té molta influència, allà. Ella segur que podria fer alguna cosa per vostè.

DONA: Ja n'hi ha prou.

HOME: Per un mòdic preu, és clar. Si afluixa el que calgui estarà disposada a fer-li un tracte especial.

DONA: Ets un porc.

HOME: Però, si vol que li digui la veritat, no és la mena de locals on s'organitzen *jam-sessions*, no sé si m'entén.

DONA: Per a tu tot és un joc, oi?

HOME: Tu què saps!

DONA: És a tu a qui no se li aixeca si no juguem a aquestes porqueries.

(Pausa llarga)

VISITANT: Me'n vaig.

(El VISITANT agafa la maleta d'una revolada. La maleta, que no duia posats els pes-

tells, s'obre i el seu contingut s'escampa per terra)

HOME: Què és això?

VISITANT *(recollint el que ha caigut a terra)*: A vostè no li importa.

HOME *(recollint uns quants objectes)*: Quincalla!

VISITANT: No ho toqui!

HOME: I joies! Això és or autèntic.

VISITANT *(agafant-li violentament els objectes de la mà)*: Li he dit que no ho toqui!

HOME: No hi havia cap trompeta. Vostè també ens ha mentit.

VISITANT: Jo no he dit mai que hi hagués una trompeta, imbècil!

HOME: I aquestes joies? D'on les ha tret?

(El VISITANT, que ja ha posat tots els objectes dins la maleta i l'ha tancat, es dirigeix a l'HOME i l'agafa pel coll de la camisa)

VISITANT *(amenaçador)*: No em provoqui.

(El deixa anar i inicia amb resolució una sortida per l'esquerra. De sobte s'atura)

VISITANT *(a la DONA)*: Véns?

DONA: Què?

VISITANT: Vaig a agafar un taxi. Et deixaré on vulguis.

HOME: Ella no va enlloc.

VISITANT *(irritat)*: No estic parlant amb vostè! *(Pausa molt breu. A la DONA)*
Véns o no?

(La DONA dubta. Finalment es dirigeix lentament cap al VISITANT)

HOME: No ho facis. *(La DONA no s'atura)* Sisplau, no ho facis. *(La DONA s'atura. Es miren llargament)* Sisplau.

(La DONA surt amb determinació per l'esquerra, seguida pel VISITANT)

HOME *(quan els altres dos ja són fora d'escena)*: Només és un mort de gana!

(Se sent el soroll d'una porta que es tanca. Pausa. L'HOME es dirigeix lentament cap a la tauleta. Observa els escacs i llença les peces a terra d'una revolada)

FOSC